

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 8. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Skutková podstata zločinu podvodu podle § 199 písm. d) tr. zák. vyžaduje podle úvodních slov § 199 tr. zák., by tu byly podmínky § 197 tr. zák. Třebaže v případech § 199 tr. zák. nahraňuje již zákon sám všeobecné (objektivní) znaky podvodu znaky zvláštními, je přece třeba zvlášť v každém jednotlivém případě pro přičítání zločinu podle § 199 písm. d) tr. zák., by byl omyl vyvolán v úmyslu poškozovacím, v úmyslu, by jím někdo, buď to stát, obec nebo jiná osoba, utrpěl škodu na majetku nebo na jiných právech (srovnej víd. sb. č. 4110, 4201, sb. n. s. tr. č. 617). Liší se zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák. od přestupku podle § 320 f) tr. zák. právě tím, že zločin předpokládá úmysl poškozovací, kdežto přestupek jej vylučuje (srovnej víd. sb. č. 2278, 3114, sb. n. s. tr. č. 358). Napadený rozsudek uznává obžalovaného vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., spáchaným tím, že obžalovaný v Ú. v roce 1928 doktorský diplom německé Karlo-Ferdinandovy university v Praze a jeho vidimovaný opis napodobil a padělal pokud se týče padělání vidimovaného opisu nastrojil. Ani ve výroku ani v důvodech se rozsudek nezmiňuje o účelu, za kterým si tak obžalovaný počínal. Rozsudek je tedy zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., nezjistiv veškeré složky skutkové podstaty trestného činu, jímž uznává obžalovaného vinným.

Čís. 3964.

Pro subjektivní skutkovou podstatu § 85 b) tr. zák. nestačí, že pachatel předsevzal čin (mrštil sklenicí) úmyslně, jsa si vědom toho, že by z této činnosti mohlo vzejíti nebezpečí pro život, zdraví a bezpečnost těla osob (v hostinci), nýbrž jest i třeba, by tak učinil v úmyslu poškoditi cizí majetek.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Zm I 186/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze z 28. ledna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupky podle §§ 8 a 411, 431 a 468 tr. zák.; vyhověl však této zmateční stížnosti do téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 85 písm. b) tr. zák.; zrušil rozsudek v tomto výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích

s tím souvisejících a vrátil věc do první stolice, by byla v rozsahu zrušení znovu projednána a rozhodnuta, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného jest odůvodněna, pokud napadá výrok o vině na zločinu podle § 85 písm. b) tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu předpokládá zlomyslné poškození cizího majetku, může-li z toho vzejíti nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost lidí (v rámci případu). Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vzal sklenici a mrštil jí do sálu mezi hosty a pak láhev od limonády, kterou rovněž mrštil do sálu mezi hosty, takže se obě rozbily; že v sále sedělo asi třicet osob, které byly tímto zlomyslným jednáním obžalovaného na těle ohroženy. Ve směru subjektivním zjišťuje, že obžalovaný mrštil sklenicí úmyslně, jsa si vědom toho, že by z této činnosti mohlo vzejíti nebezpečí pro život, zdraví a bezpečnost těla osob v hostinci. Rozsudek se však nevyslovuje vůbec o tom, zda obžalovaný mrštil sklenicí a lahví do sálu v úmyslu poškodit cizí majetek. Zmateční stížnosti nelze sice přisvědčiti, že měl býti zjištěn nepřátelský úmysl proti hostům v místnosti, ano by pak šlo již o jinou skutkovou podstatu, nelze jí však upřítí důvodnost, pokud vytýká, že nebyl zjištěn úmysl obžalovaného, poškodit cizí majetek, jakožto skutková náležitost zločinu podle § 85 písm. b) tr. zák. V té příčině bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati za podmínek § 5 citovaného již zákona, jak se stalo, aniž bylo třeba zabývatí se ještě dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 3965.

Porotní soud jest povinen dáti porotcům eventuální otázku, jsou-li tvrzení, jichž se obhajoba k odůvodnění návrhu na tuto otázku dovolávala, skutečně s to, by opodstatnila skutkovou podstatu jiného méně trestného činu ve směru objektivním i subjektivním.

Pokud nejde o porušení předpisu § 320 tr. ř. a o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nebyla-li dána ke hlavní otázce na zločin loupeže eventuální otázka na zločin krádeže.

(Rozh. ze dne 15. října 1930, Zm II 303/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci ze dne 13. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 4 a 6 § 344 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Při hlavním přelíčení navrhl stěžovatelův